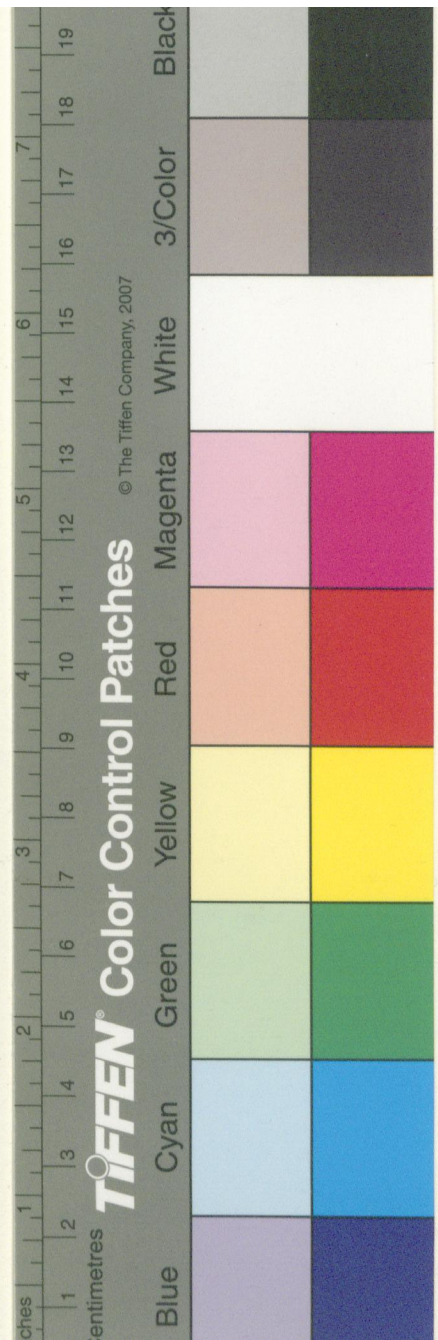

Fol. of Stad Melberg³⁰
(polyt.)

²
Gjornans sanger.

uppluknade
af

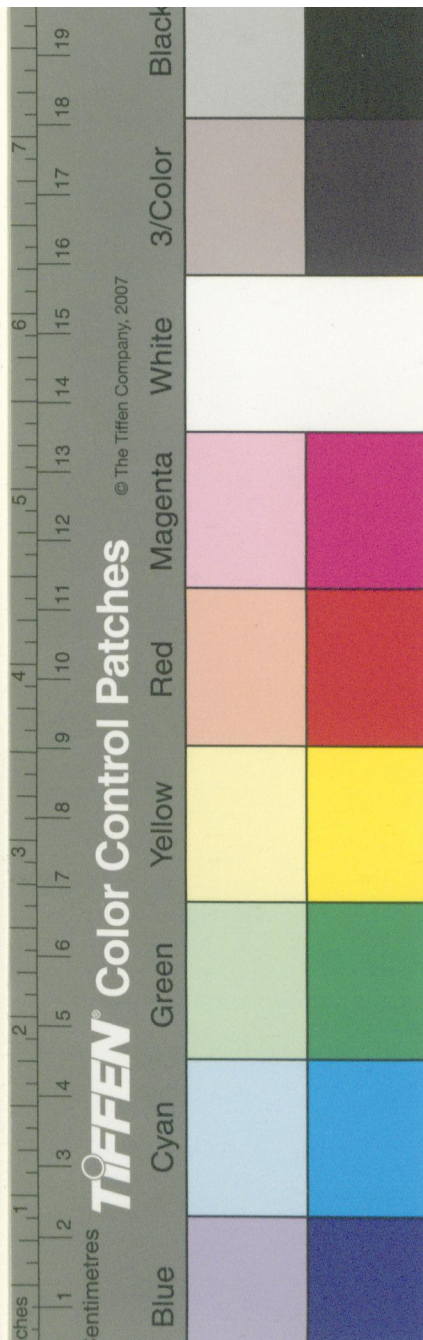
Mr. Magnus W. Sberg.

Ottos julafton.

Där sitter en gosse vid skeppsdäcket rand
 En barn på den stormiga vågen
 Han ser utåt hafvet, där syns intet land
 Det skymmer kring seglen af tågen
 Nyss smektet en hafsvind hans böljiga hår,
 Men kunde ej torka ur ögat den tår
 Som föll utan spår uti hafvet.

Och nu är det jul i mitt fädernehem
 Snö, ljus uti granen där gungar
 Och systrarna alla välsigna väst Guds
 Där de kring granen dansa och tjunga
 Och pappa och mamma ser glädjens
 Men liksom förmannen de minnas väl de
 Som ensam får gå öfver hafvet.

² 32 Tve Gud de viest bedja för honom en bön
 Det bliver min juleklapp den bästa
 Som gyllene sky under himmelens skön
 Den följer mig, hoort vi och gästa.
 Och ej är jag ensam - med mig är ju Gud
 Och sykonens tankar och himmelens bed
 I stormarnas ljud uppi hafvet.

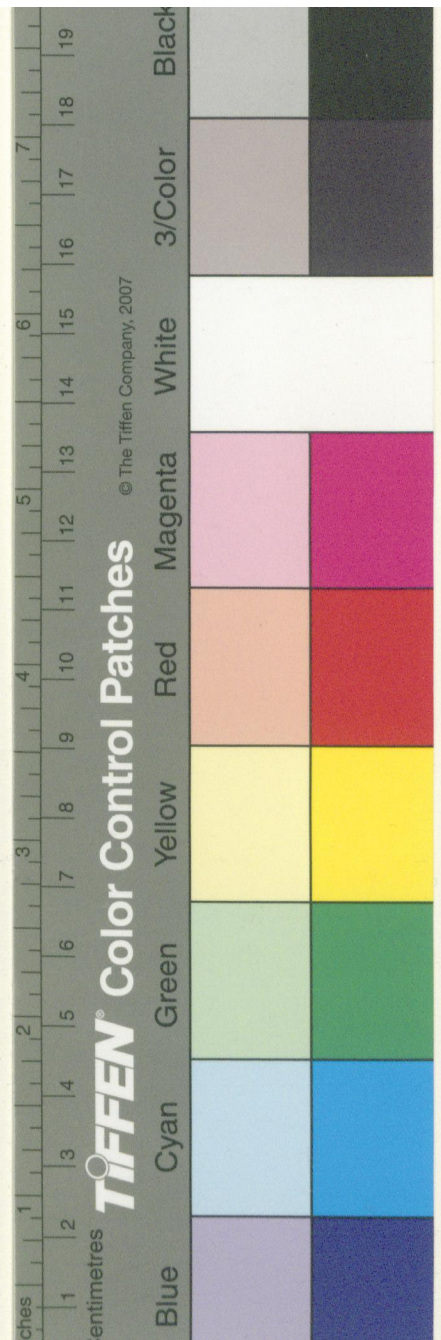
Och upp mot den blåmande himlen han
 Där lågo två stjärnorna klara,

Cadiz 15 juni 84.

Stjörnans sång.

O du glada stjärnan
 När du lämnar ditt land
 För en resa omkring jorden
 På den vida ocean.
 Du är glädjen och förmöjst
 Och du sjunger med fröjd
 Och ditt hopp står till Herren
 Ut i himmelens höjd.

Ankaret det hissas upp
 Seglen sträcker upp i topp
 Och en man går till roddet
 Då de andra klarar upp
 Och med hästar i var hand
 Står vi klara alla man
 Och en ömt farväl vi sända
 Till vårt kära fosterland.

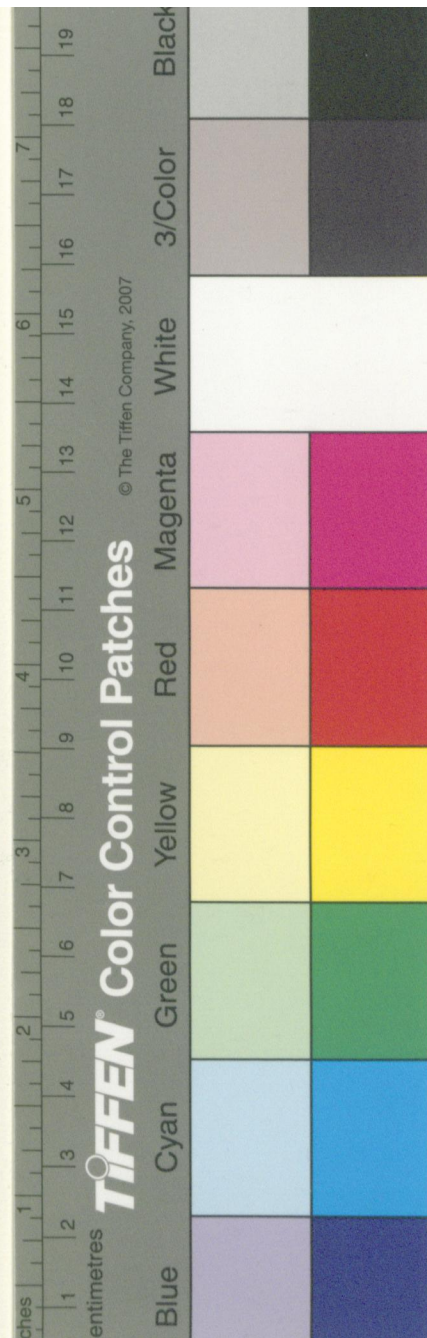

4. Nu är auring klart.
34 Skeppet börjar göra fart
Och vaia flickor uppå stranden
De långsamt efter oss
Och en brinnande tår
Umed deras kinder går
Och med klappande hjärtan
Emot hemmet de går.

Dagen liden till slut
Havet ser förfärlig ut
Och det knakar och det knäcker
I hvarendaast klut
Solen redan har gått ner
Månen lyser ju ej mer
I våra sjöar och byar
Där i öfverflöd man ser.

5.
35 Storm och brusande haf
Skeppet liden därtaf
Och den stolta matrosen
Går på bradden af sin graf.
Men han tröstar sig därmed
Att han liden ingen nöd
Fäst en festlig kunds gör
Att han läg i grafens död.

Men när han ändtligt räcker hand
I ett främmande land
Här där tusentals flickor
Med en vid och öfver flamm
Var välkommen i land
Du min glada sjöman
Var välkommen, var välkommen
Du min glada sjöman.

6. Men den glädjen är så kort
Snart så skan vi segla bort
Och mot Norden vi nu styra
Med en förgelig vind
Och en akterlig vind
Skall oss snart föra hem
Till föräldrar och systrar
Och en allförtrogen vän.

Men när man äntligen kommer hem
Och man möter sin vän
Som i lifvet och i döden
Hafven allskat utaf kärleken
Kom och hvil i min famn
Vid min svauande barn
Från den mödosamma resan
På den vida ocean.

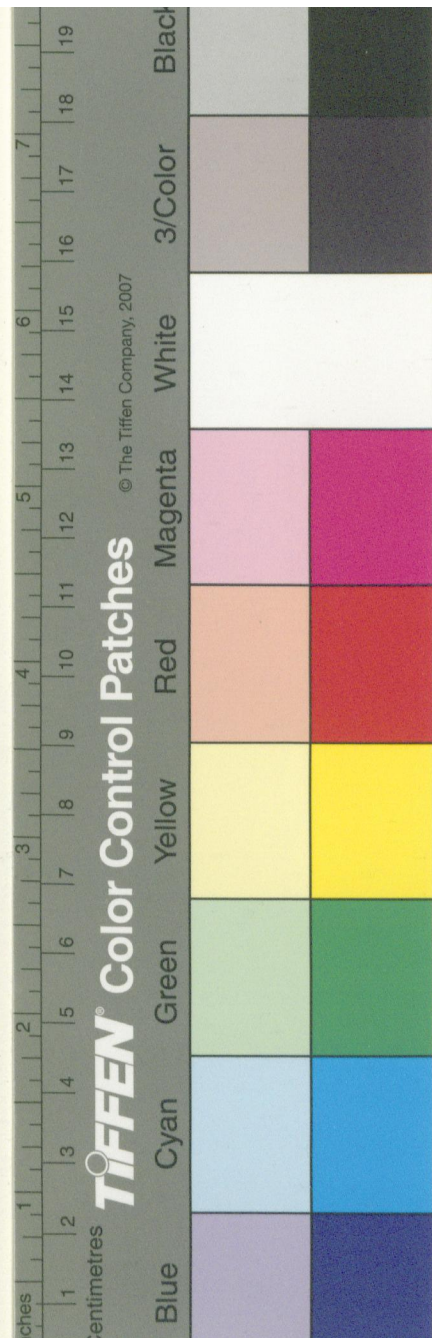
377
Nu är auring godt
Ticken äger sin lott
Och nu slutar jag min visa
Med en kärleksfull godnatt
Jag är gläd och förnöjd
Och jag gunga mig förnöjd
Och mitt hopp står till Herren
Och himmelns höjd.

Nordstjärn d. 31 aug. - 84.

Sjömans sång. 3)

Så är de var förflutna den vi skedade vårt land
Och den vackraste flicka som jag upptäcka kan
Där lå härliga ffävar under himmelens blå
Och det grönskar i vår fädernesbygd.

Vi seglade en afton för en förgelig vind,
Sen så kom där en ann för en stark bidevind

38
8. Åkter ut på halfdags stöd en flicka som var skön,
Och hon var ju den därligaste mö.

Jag skådade den flickan med förtjusande bebehag
Mina ögon förändras hvarenda en dag.

Jag kan ej henne glömma om det korta skulld mit ^{lif.}
Jag vill se, jag vill äga henne blott.

Så kastade jag mig ibland böljorna de bli
För att jag ombord på skeppet komma må
Så lyckades det mig uti faurepetrappan få
Att ombord uppi skeppet komma må.

Så kallade hon mig: hörsprån kommer du
Du, som kommer ifrån böljorna och upptages nu.
Jag föu ifrån brannan, när tylen gjordes fast
Och jag föu ibland böljorna med hast.

39 7.
Så seglade vi sen uti månader tre
För att vi äntligen vårt fosterland fick se.
Jag gick till flickans fader och bad mig att få lof
Att få äga hans dotter till gemål.

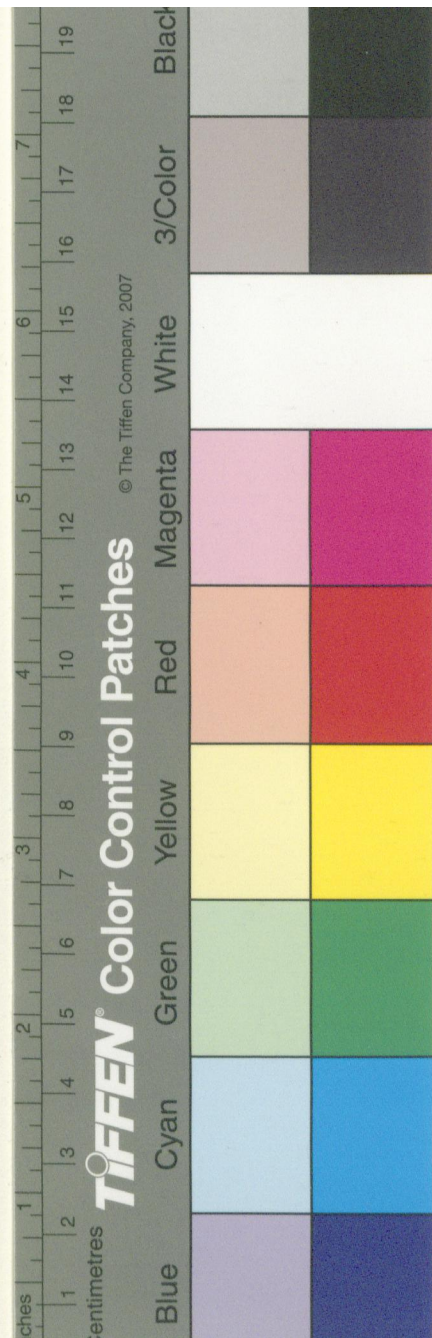
Äntligen svarar han mig dessa lifs ord
Att du en redlig gämnar virst att du henne vänd,
Och Gud kan må välsigna de i alla sda dar
Och ert bröllop skan firas med stor fröjd.

Köpenhamn d. 20 maj 1857. —

Görmans sång. 4)

Att hafvet från den lugna stranden
Skådar jag med längtan kan
Jag längtar ut att fjärran landen
Att bli förkyrd af en kapten.

Med hårdadt mod och redligt hjärta

10. ⁴⁰ Med kamsatu och en vän
Vi dela gärna sorg och smärta
Och så gör hvarje sjöman sin.

Om bord oss öfver domar kaur
Tag in vår last gör skeppet klart
Ren saltan gör mot bogen svallar
Vi ila bort med däjlig fart.

På stränderna stå de gamla fäder
Och många mö med tår på kind
Men deras tår blir bort med vådet
De syns ej mer kom foglig vind.

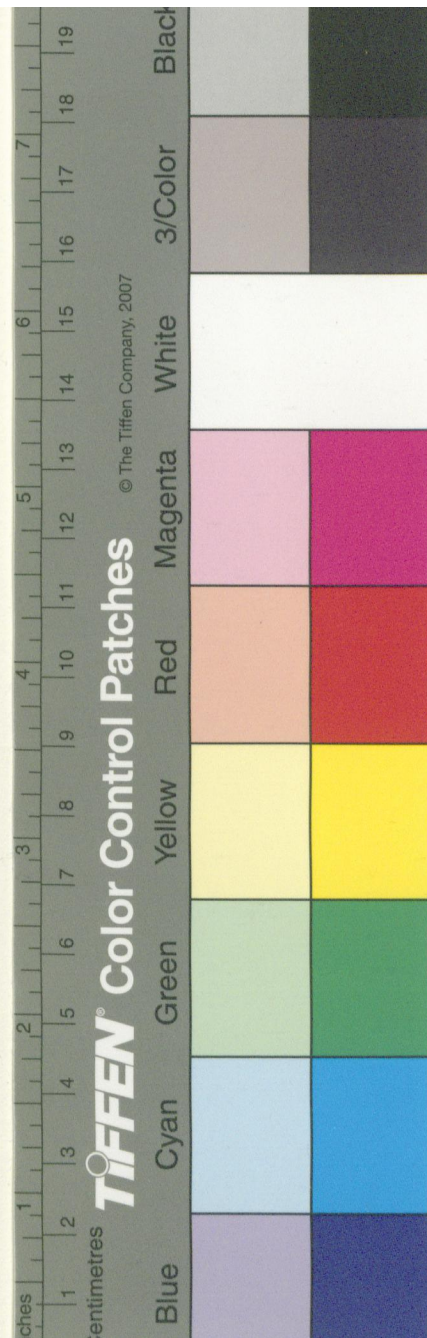
I landsman som på landet vandren
Ni skär Neptuni skerfies
Ni ständigt på våra nöjen klandren
Och till oss sjöman i bår hat.

41/11
Men skall vi se hur vägor svalla
Mot båg och bankar frasar skum
När styrmans "reis" till refning^{er} kaur
Af skräck och fasa blir man stum.

När seglen slår och stormen ljuter
Och döden hotar kvar minnet
En suck till höjden gör man binder
Sen ännu kan på noken ut.

En suck, sen i de mörka sjöar
Så sänkes han i afgrund mer
Och åskans knall med regn och byar
Att sådant vi här hör och ser.

Men fast Neptunus skundom rasar
Han äfven fredlig vara kan

42 På skräua vi åt ödets färor

Och griper friskt vårt arbet an.

Men när som stormen stundom lugnar

Och stiva väj på hafvet går

Då hafva vi en liten hvila

Förnyadt mod vi återfå. -

Nu sträcker vår kurs från södra länder

Där sommaren står uti sin glans

Men kärast är den kalla nordens

Där far och farfar lifar än..

Nu vilja vi vårt skepp förtöja

Uti en lugn och säker hamn

Och sedan öfver vintern dröja

Uti en vacker fliskas famn.

St Upps d. 27 juli 1884.

5)

43/3.

Hamna är en vacker brigg

Fast den har spruckiga naglar

Röjlarna i topparna

Skau du hvat söndag skrapas.

Nordberg är en skojare

Det kan man all förklara

Han kostar all på kärtingen sin

Och på besätning sparar.

Det hände sig på Hamburgs redd

Där vi skulle proviantera

Nu Nordberg stäl där litet till

Nu han skulle få litet mera.

På hände det sig i Nordsjön blå

14. ¹⁴
Nu uppi doggens bankar
Där vi nu för stormen låg
Nu han vinn gå till ankar.

Det hände sig i spanska sjön
Ja midt på ljusa dagen
Nu Nordberg fick en flygfisk fast
Jag tror att han blef galen.

Den som önskar sig till sjön
Han må med Nordberg fara
En gång pudding i kvar man
Att tre pannkakor rara.

Där akta ut de må på bra
De ha så goda råten
Iskanen ha de rätta fläsk
Att fjorton är gamla ärtor.

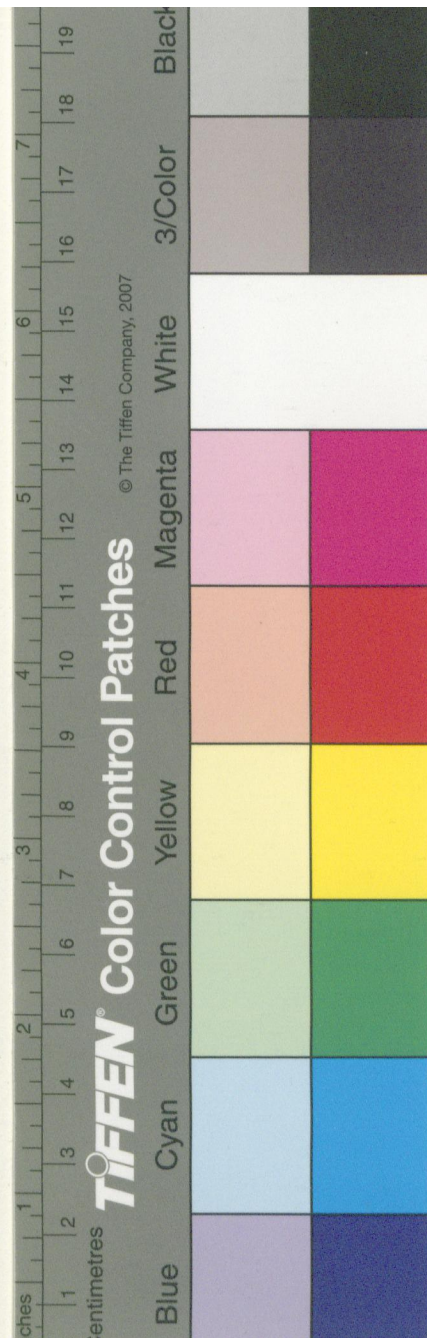
45 15.
Mögligt knöd och hälsigt smär
Det ger oss pläntig styrka
Vi äta man till bommen gå
Vist få vi bommen dyrka.

Helsingör d. 21 maj 84.

Sjömans visa.

När stormen öfver hafvet flyger
Att vi för undersegel gå,
När i mörreglens rundning smyger
En sakta brys från himlen blå
På drillen och kompassen hvilat
Då min säkra aldrig stöda blink
Jag söker ack! och tanken ilat
Till henne som mitt hjärta fick.

När tolvs vind sig börjar skrota
Emot de streck vi ännu gå

46
16. Och bidevind vi diekt anskota
Och brassa för än hamnen nå
Då tänker jag hur ödet kastar
I hoppets segel ofta back
Omotståndligt tanken kastar
Till henne och jag suckar ack.

Men se hur härligt vinden rymmer
Så brassa fyrkant upp kvar man
Låseglens mätta himlen skymmer
Stolt gungar skeppet af och an
Hur skönt är det än framåt gunga
Från afdrift för i lyckans hamn
Fortjusad och jag börjar sjunga
Vid minnet af den kuldars namn.

Atlanten d. 7 juni 1884.

Sjömans visa. 17.
Höjt upp i Norden där är jag barndoms-
Och min fader var en fattig linnesväfvarer
Och han forträd mig så god
I sin fattigdom så stolt
Tills jag fylde mina feuntomr ä.

Jag gaf mig ut till sjöss med ett skepp som
Första resan på hafvet mände vara
En resa till Ostindien
Därifrån hem igen
Denna resan var däjilij och skön.

Jag gaf mig ut till sjöss utan segel utan
Andra resan på hafvet mände vara
Uttir elfva vrekors tid
För än jag något land fick se
Sedär kom vi till det sköndaste land.

48
18. När vi kom i land så kom där en holländsk man
Och frågade hvarifrån vi äro komne.
Men vi honom svarade:
Vi äro alla rymsmare
Från det turkiska fängelseband

Reamen jag fick och som styrman jag ut-
gick
Och som styrman de mände mig kanna
En resa till Turkiet
Därifrån hem igen
Där de fängslade oss i bojor och i band.

Jag såg mig ned på skrifterna några rader
Till min älskade flicka uti Norden
Jag skref till henne så god
Nu är jag på frian fot
Och i Holland där vistas jag nu.

4919.
Hon skref tillbaka igen
Till min moder hon är död
Och min fader bland böjorna begrafven
Men du hoj jag dig säga viden
Res från Holland hem till mig
Vi skan älska hvarandra min vän.

Cadix d. 15 juni 1884.

Ljovans visa.

Adjo farväl min lilla vän
Jag måste bort från dig
Och när vi träffas vet vår Gud
Igen på lifvets stig.

O, kom och följ mig ned till strand
Där står min lilla båt
Sen ger jag dig min högra hand
Och därmed skils vi åt.

20.

50

O, kom och följ mig ned till strand
 Där skall du skåda på
 Likkistan min, där den står
 Med flagg och vimpel på.

När ankars lätts ort kallar upp
 Och sjön mot bogen slår.
 Och några man till brassen gå
 Så vi kommande få.

Så lämna vi vårt fosterland
 Och segla i Guds namn
 Och skeppet styres af en man
 Långt i en främmans land.

Nu ha vi seglat lotsens lott
 Och det gick ganska fort

51 21.
 Nu få vi se vår mörka graf
 Uppå det vilda haf.

En sjöman på det vida haf
 Han vandrar på sin graf
 Han lägger bort sin vandringstaf
 När han sänks ned i graf.

För hända han en vän har kvar
 En maka och små barn. —

Ja maken sörjer och sin man
 Små barnen och sin far.

Men mina vänner sörjer ej
 Ej sorgsklockor hörs
 Det går så tyst och sakta till
 När vi till grafven för.

Cádiz d. 20 juni 84.

52. Purrings sång på "Albion" 9)

Reis opp och reis opp
 Du styrbordska (babordska) vakt
 Reis opp en man som tar rodet i hand
 Reis opp en man som tår utkik på backen
 Att varsko för seglare, att varsko för land
 Reis opp i andra
 På daiket att vandra
 För att stå klara att brasa som behöfs.
 Skap Vincent d. 12 juli 84

En kortare. 10)

Hei ho vej, reis opp i Guds namn
 Lita på glas.

Sjömans sång 11)

Farväl, min unga sköna brud
 Jag måste bort från dig
 Och när vi träffas vet stolt Gud

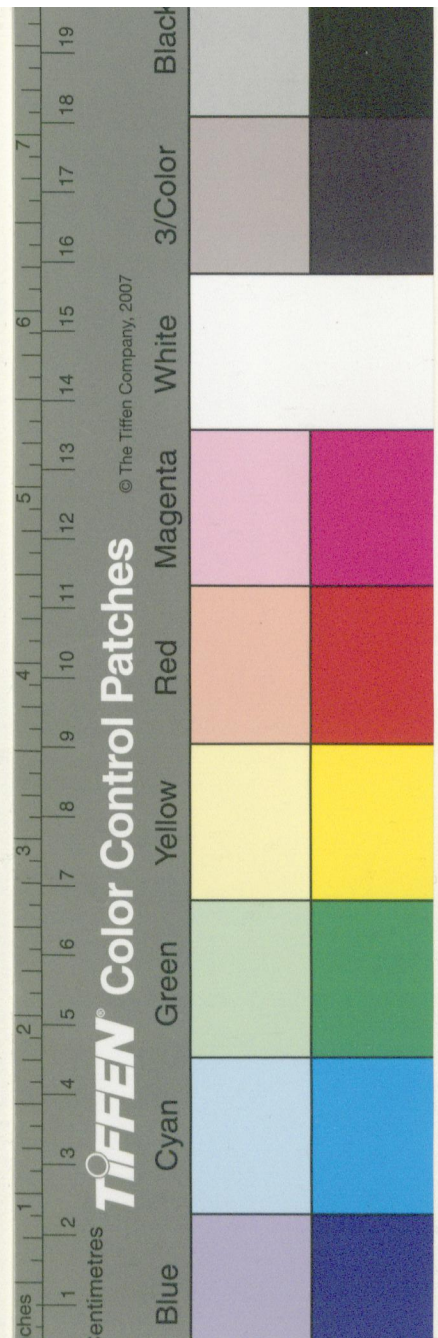
53 23. 3.

Igen på livets stig.
 Hör, redan afskedstimmen slår,
 O, Torke bort ditt ögar tår.

Nej, låt den stråla än en stund
 Mot mig i ögats frans
 Där är på trohets asurgrund
 En evig kärlekspians.
 I höstlig natt vid stormens strid
 Bli du min andes hus och frid.

Säg mins du än den mörka lund
 Där frid och skugga bo,
 Där vi en stjärnströdd aftonstund
 Hvarandra söro tro.

Och kysen brann uppå din mund
 Insejlet uppå vårt förbund?

24. Ack, gles och gul är lunden nu,
Och stormen hrivar: höst!
Dok hopp och minne skapa ju
Ny var i våra bröst,
Vi skiljas, - men med tro och hopp
Mot samma himmel se vi opp.

En kyss ifrån din rosenmund,
Du hulda gif mig den
Och luta dig som förr en stund
Emot mitt hjärta än!

Sen får jag drömma blott om dig
Där ute uppe stormars stig.

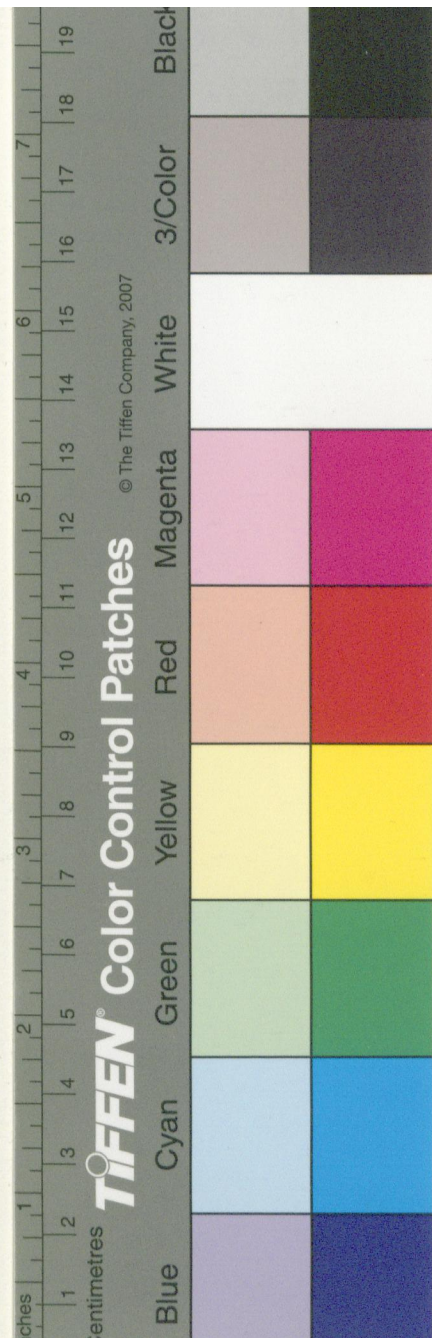
När, flicka, på din förtäskam
En svala sätter sig
Och sjunger, flämtande och varm,

25. 3.
55
Sitt kvitter glad för dig,
Tro, att jag då har sänt dig den
Tro, att den kommit från din vän.

Grät ej om i det vida haf
En enslig båd jag får.
Kan du ej pryda där min graf,
Med blommor och en får

Du minns ju stundom mig ändå
Och längtar till mig i det blå.

Men postar ringen på din hand,
Din kärlek och din tro,
Då ^{res} du är koro på hafets strand
Där storm och bränning bo,
Då först som döt du sörje mig
Döt för min hembygd och för dig.

26. ⁵⁶ Hvi blir du blek? Jag vet förvål
Det kan ej blifva så.

Med varma strålar ser din gåt
Ur fognas ögon blå,
Du himmels trön i lifvets natt
Du gäles fröjd du hjärtats skat.

Ännu en kyss, en enda blott!
Och sen — farväl, farväl!
Ännu en blick, — det käns så godt
Så himmelskt i min ögat.
Min ros är du, en vind jag är,
Farväl! — O hur du är mig kär!

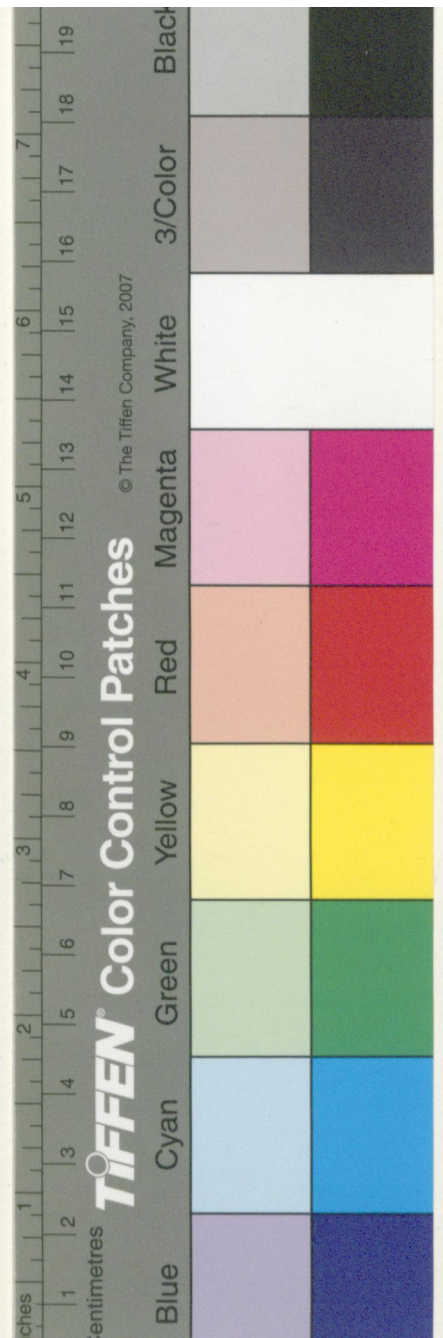
Cap St Vincent S. 35 aug 84.

Gubben Noak. 12

Vi prisa högljudd gamla testamentets dar
Då lefde paradiset lif i en och hvar
Din Herre skipade öfaly både lag och rätt
Men nu för tiden går det på ett annat sätt
Guns faravär, Guns faravär...

Men när som ondskan börjat blifva allför mår
Då gaf Gud människas tvätusen nådaår
Om efter denna tid hon var ej bättre än
Så skulle hvarje käft i under våren stå
För synd farallin...

Men när de tusen nådaåren togo slut
Då var man ej en smula bättre än fört
Din Herre sände de en väldig våtinflo
Så straffa både folk och få för öfvermod
Ora hårdt farallin,...

28. Men för att jorden ej för folkets skull bli
58
Så lät Gud Noak från förstörelsen gåfri
Han räddade sin familj från fjösad räddades
Och i en ark af Herrens själ inslufvades
Med god Tarauira,

Men när de lägo i sin sång en stormig
Så skannar skutan hastigt uppi Noaks
I skjutlan Noak de på däck utse upp
I sken gummor efter kom i kort galopp
Och skrek, Tarauira,

Så blif det skrik och ruseviva i en hast
Man trodde fan skulle taga både båt och last
Men Noak rådigast af alla man på däck
Köp med i skutan för att se om den
För storm Tarauira . . .
var länk

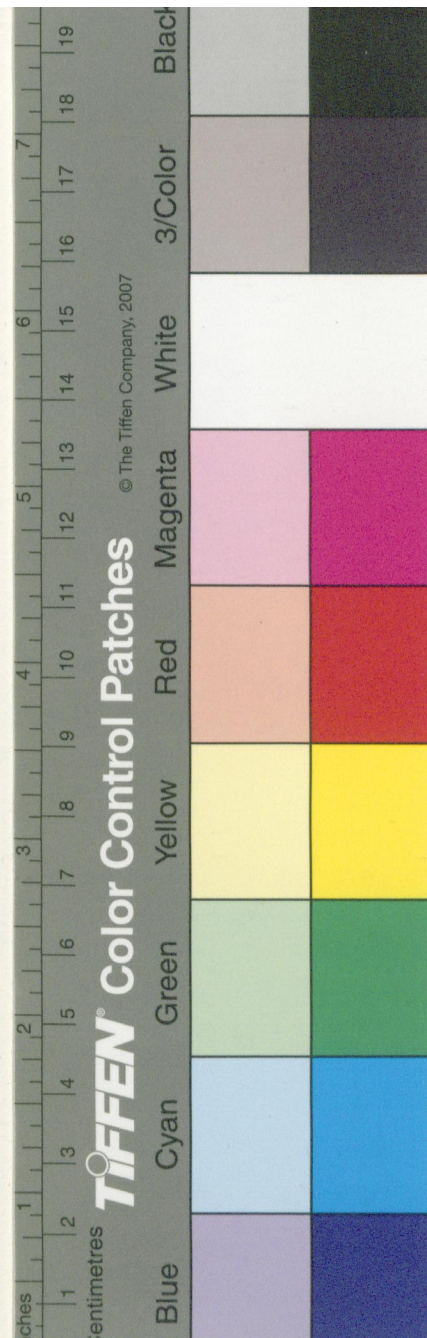
59 29. 3.
Men skutan höll, ty den var ej af engelsk plåt
Från Sverige var hvarande bit i Noaks båt
Och gubben Noak glad att vara än vid lif.
Omfammar söner döttrar och sin eget vif
Och gret, Tarauira . . .

Men hade gubben Noak druckit med fin
Vi de på kaffets botten hade gästet nu
En skål för Noak de i botten samma vi
Ty han har räddat oss ifrån att fiskas bli
Hans skål, Tarauira

Dover J. 30 aug. 84.

Gomans sång. 13

När öfver hafvet stormen flyger
Och vi för underreglen gå
Då i Loppsegelns rundning smyger
En lindrig bris från himlen blå

30. 40
Då minns jag nog hur ödet kastar
Rån ofta hoppets tegel bort
Och oemotståndligt tanken kastar
Till henne och jag suckar ack!

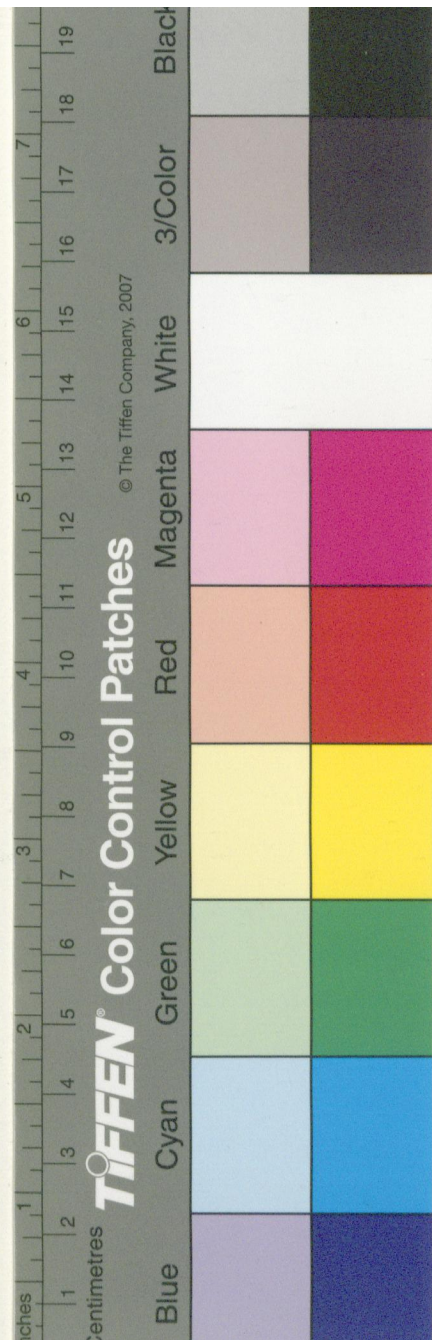
Men ack! hur trolos vinder sig skrotar
Rån åt de sträck vi ännu gå
Och bide-vind dicket an vi skrotar
Och pressa för att hamnen nå
På drillen och kompassen hoitar
Min säkra aldrig störda blick
Jag suckar blot men tanken ilar
Till henne som mit hjärta fick

Men ack hur härligt vinden pysslar
Då brassa fyrkant upp kvar man
Läseglens massa himlen skynner

61 31. 3.
Stolt rullar skeppet af och an
Hvad det är lyft att framåt gunga
Från afdrift fri på böljans famn
Förtjusande jag börjar sjunga
Vid tanken på den huldade namn.

När öfver hafvet stormen ryller
Och blixtar ljunga genom skyn
När skeppet smot vågen bryter
Så skummet yr mot himlens bryn
Då vidgas hjärtat blodet flyter
Så stormande lik hafvets gö
Med ingen jag min lät då byter
Då göm jag lifva vin och dö.

Töpsenhamm d. 7 sept. 1884.

Stjörnaren.

(14)

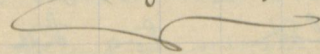
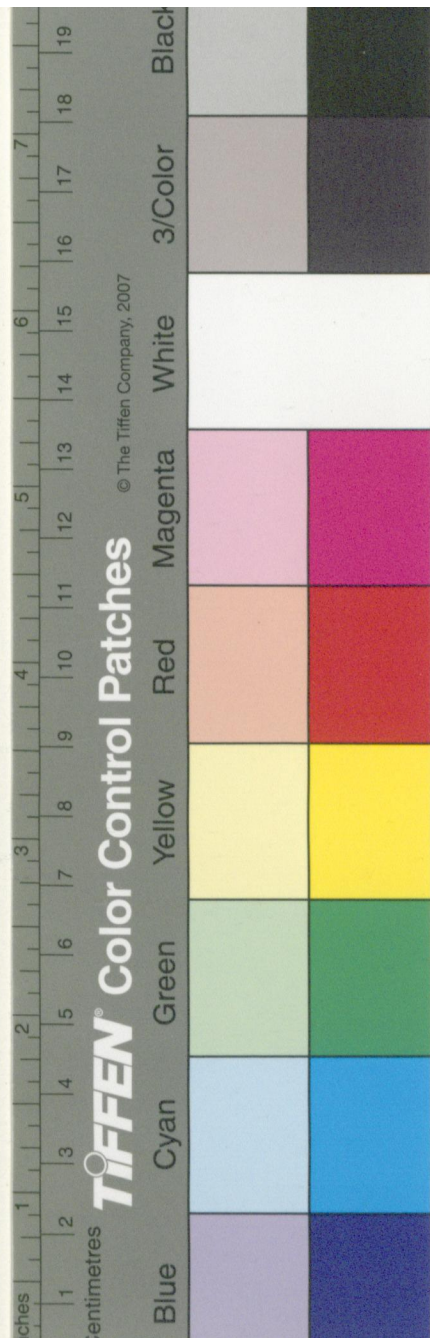
Det blåser upp, min stund det är,
En förlig vind nu spänner lågen.
Mig snart det stora skeppet bär
Tvärlden ut, långt öfver vågen.
Men när jag slits ur moders famn,
När lygt min vän, den troyna, gråter
Jag säger så: I Herrans namn
Jag både far och kommer åter.

Ur stening mo med harf och plog,
Min far förgäfvos kunde truga
Röd magerl bröd - det var ej nog
För alla barnen i hans stuga.
Med skeppets kött det vida haf
Jag plöjer; där jag sår och skördar
Och tackar Gud för hvad han gaf
Och öfver allt hans riket vörder.

När stormen öfver djupet går
Och skummig våg mot himlen slungar
När lyft och säukt på småckra rår
Jag på dess våta vingar gungar,
Jag råds ej faran, ty jag vet
Hur jag kan äfven där bevaras,
På hafvets Guds barmhärtighet,
Ej blott hans allmakt, uppmanas.

Men skulle Herren där en graf,
En spårlost sluten, åt mig lämna,
Jag vit, den skau ej glömmas af
Den dag då alla grafvar renna
Jag där, hur fjärran än, en hamn
Här funnit, och till den tom gråter
Jag säger så: I Herrans namn
Jag både far och kommer åter.

Fritiof Gräfström

Sjömans Sång. 15

Älsk hör ni sjömänner som plojer
 Neptunus på böljorna blå,
 Fluru mycket i må lida
 När landsmannen till huse kan gå

Ni vet ju hur hafvet kan brusa
 Och böljorna reser sig opp
 När stormen begynner att susa
 Det knakar i mässegel och topp.

Från Marstrand vi lyckligt utsegle
 Den 18 Maj uti fjöl
 Och god vind det intet oss fel
 Förnöjda var alla ombord.

Men straxt andra dagen därefter
 Blef all väran glädje förbi
 Ty stormen tog till utaf krafter

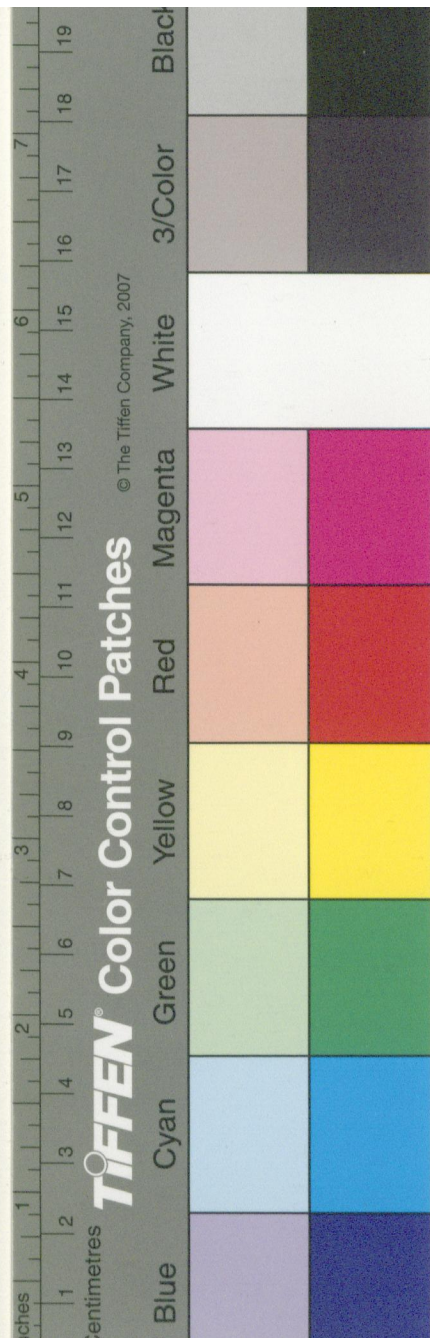
Det blef di en jämmerligt skri.

Det stöt sa hårdt mot en klippa
 Med sådan förskräckelig fart
 Att skeppet i stycken måst' brista
 Vårt hopp var förlorat då snart.

En del sprang i hafvet
 De tänkte att simma i land
 En del blef i skeppet begravet,
 Ty auting blef uppfyllt af vath.

Ja bränvinspipor och ankar
 Och brödet i haf kasta vi.
 Ja stolta matrosar må vandra
 På sjön då i ynkeligt vis.

Glämd vill jag ända min vesa
 Och intet mer klaga min nöd,

Långt häldre jag Herren vill prisa
Som mig hafver frälst ifrån död.

Nu har jag förunnit min vada
Nu är jag förnöjden igen
Ty tackar jag Gud för hans nåde
Till sjön slår min ådra igen

Ålne d. 23 juni 1888.

Jungfrun och sjömannen ¹⁶

Det gick en jungfru uti en kage,
Till henne kom där en ung sjöman:
Och hvarför går hon så där allena?
Gif mig ditt hjärta, som jag begär.

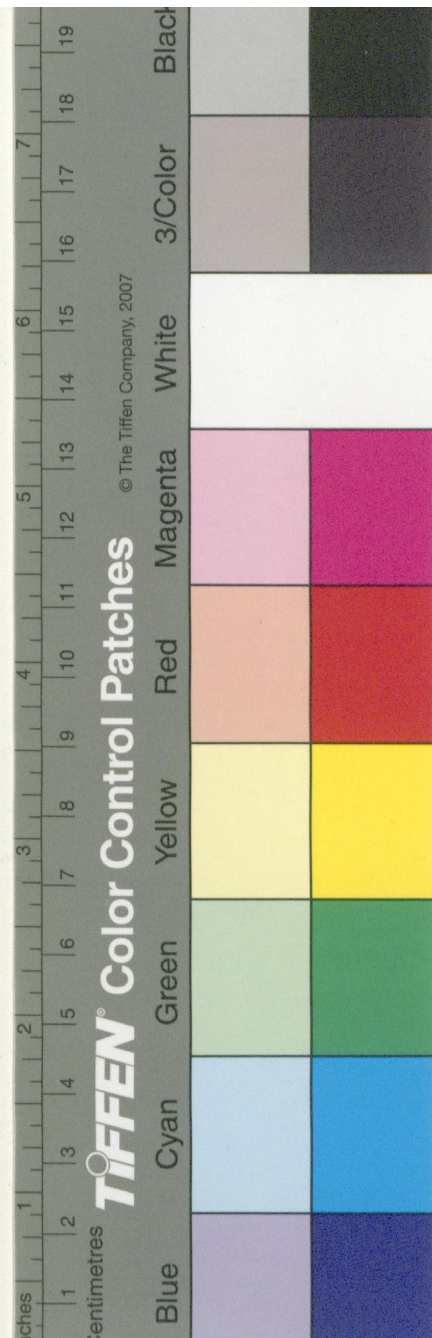
På er begäran kan jag ej svara,
Förty jag är utaf för ringa sländ.
Er tjänarinna kan jag väl vara,
Men aldrig kärstan kan jag ej bli.

Jag har en vän. - Ja om han lever -
Som för sju år sen för bort från mig,
Och lever han så har han mitt hjärta
Och är han död, så har Gud hans själ.

Jag är den vännen, som för sju år sen -
Som för sju år sen för bort från dig.
Hvem sköna jungfru i mina armar!
Jag är den vännen, jag visserlig.

Och är det sanning att som du säger,
Så vis mig ringen, som du fick af mig,
Ja, här är handen! - Ja, här är fingret
Och här är ringen, som ^{jag} fick af dig.

Och jungfrun skäddar, hon skäddar ringen
Till dess hon bleknade och föll till jord.
Så tog han henne på sina armar
Och kyste henne så innerlig.

38. Och hören flickor! - ja flickor alla
68
Som denna visan lägges på ert sinne:
Ja, varen såna mot erta gossar,
Som denna flicka var mot gossen sin.

Köpenhamn d. 7 juli -88.

Den fria vägen. 17
Ren häuer oss den fria vägen
På resa från vårt fosterland
Mårsseglen höjs, det gnyr i lågen
Farväl, du sköna hemmets strand.

Farväl föräldrar, syskon alla
Vi träffas väl en gång igen
Hur högt än kaptets vågor svalla
Så är han oöfvan himmelen.

Ren svajar högt vår finska flagga
I våra segel bläs god vind
Till fjärran kuster ^{rasat} gläd oss vagn
Och fridens svalka på vår kind.

69 39.
Kalmörka nattens böljor falla
Och kastar upp sin skum mot oss
När stormen gnyr och åskan knallar
Sj skräck och fasa blir man stum.

W stormen som i lugnet lika
En sjömans hjärta klappa bör
Hans mod får ej i faran svika
Fast brake det i akter för.

Med ådels sinne och klara tankar
Arbatar han vid ro och rår
Han kastar sedan glatt sin ankar
Och hälsa hemmet åter får.

Newcastle d. 15 april -91

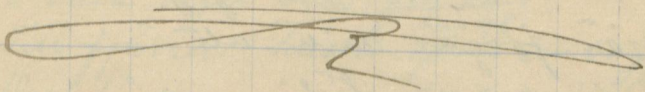
Sjömans sång. 18)
Jag är en turvis gosse jag
På sjön förgår minn att
Och öfver stolta böljans gång

40. ⁷⁰
Jag ilar natten lång.

Väst blåser vinden öfver sjön
Det fläktar i min häj
Men turvis gosse öfver sjön
Stygänt vid rodet står.

Kanske ditt falska hjerta ren
En annan inne gömt
Din bild uti mitt bröst jag bär.
Älar du mig ren förglömt.

Jag måste se och klaga mig
Lik svanen uppå strand
Men turvis gosse öfver sjön
Styr hem till flickans [fädrens] land.
Schildt S. 18 april 99

Sjömans sång. 71 71.

En ung sjöman kom seglandes fram
Att till den lugnaste hamn
Där mötte han en pige så skön
En pige så fager och grann.

Gossen:

O flicka säg vill du älska mig
Annars reser jag långt ifrån dig
Jag ger mig ut på böjan bli
På böjan jag bäddar min graf.

Flickan:

Och flickan tar en glas i sin hand
Hon fyller det fullt utaf vin
Se här, se här du unga sjöman!
Här knyta vi kärlekens band.

Gossen:

O flicka säg hvad vill du af mig
Och hvad skall jag göra med dig
Då du är en fattig flicka
Och jag är en ung sjöman.

72
42. En liten tid förfluten var
Då dog flickans moder och far.
Då blef hon den rikaste flicka
Som fanns i hela den byn.

När sjömannen detta veta får
Så gick han till styrmannen in
Ack styrisman! Ack styrisman
Får jag till min kärista gå.

Styrmannen:

Ja gå, ja gå till käristan din
Men när vinden blåser sydväst
Då låt vi vara ankare
Och sträcka upp våra seil.

Sjömannen:

Ack när sjömannen kom till smärta
Var dörren stängd i lås
Lås upp, lås upp, skön jungfru
Det är aldrig käristan din.

Flickan:

73 43.
Nå gå din väg, jag känner dig ej
Du har varit otrogen mot mig
Då jag var en fattig flicka
Och du var en unger sjöman.

Och flickan hon tog en ring af sin hand
Hon bröt den midt uti tu
Se här, se här! du unga sjöman
Här loas vi kärlekens band.

Sjömannen:

Och sjömannen gick mot stranden
Han blinkar mot himlen och ber
Öfver himmelens port där råkar jag dig
Och där skall du svara för mig.

Stuccastad S. 28/4 - 91.

20) Sjömans sång.

O skönaste yngling på vägen
Säg hvem söker du där.

74
44. Flickan är sorpen i hägen
Kanske hon bli mod igen.

Och så när får jag dig träffa,
Trycka till mitt klappande bröst.
O, hvilken sårhet och lycka
Har du mig redan förglömt.

Har siter jag ensam, glömd av förskjuten
Sitter jag ensam på strand.
Fast min röst än är bruten
Räcker jag än ut min hand.

Ser du ej hur jag gråter
Då min tanke hos dig
Kommer du ej snart åter
Till din älskling igen.
Schildt 27/4 - 91.

2) Farväl.

75 75.
Farväl, i sängen vill jag minnas dig
Glöm du i tysta tonen icke mig
När lutans släpper upp sin bon till Gud
Då glömmar jag visst ej min barndoms brud.

Och kvar jag är, till hvilket land jag far
Din hjärtans bild står i mitt minne kvar
Lik svanen klagande vid fjärran ö
Jag vill i toner leva, toner dö.

Min lutans timme skall du ständigt bli
Du skall bli gälen i min possi
Bli lifvet mulet, bli det natt kring mig
I dikten jag en vagnfärd gör till dig.

Ly uti dikten jag blott älska får
Blott naturens skärma skada får min tar
Och hälsar hon dig många kvällar så
klar

46. 76
Du mildt godnatt från mig till dig som har.

När solen uti öster fjärran går
Då glimmar uti rosors kalk en tår
Och när hon sänker sig i västan kaff
Då bäddar blommor upp sin lilla graf.

Som blommors solström är vårt livs ^{liv} korn
Vi sjunga, älska, hoppas och dö bort.
Men bortom grafven ligger himmelen
Och där är ännu rum för kärleken.

Var skau jag se jag drömt till slut
Som brudgum vid din sida vila ut
Färvat till dess min själ utaf din själ
Färvat, en långt en innerligt färvat.

Antwerpen 31/5-91.

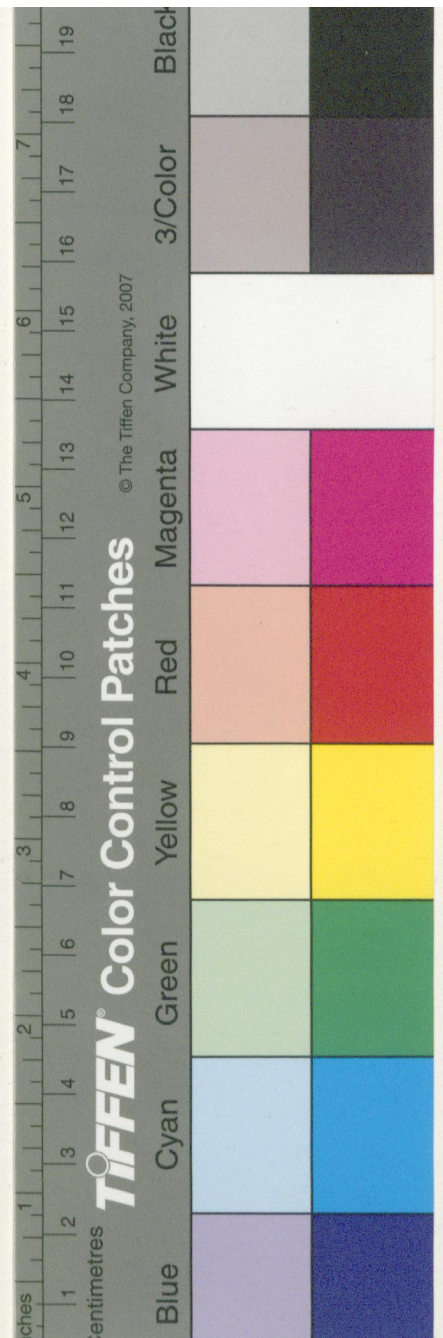
47. 77 47.
Sjömans sång.

Frisk vind i segel så det knakar i bog
Går sjömannen ständigt sitt öde emot
Han får se på många stormar med regn ^{sky} och snö
Men bort han måste vandra men icke förtä.

Många landskap på färden han seglar förbi
De är ju så härliga på dem vill han se
De dofta så ljufligt han älskar dem så
Så mycket men längre han bort måste gå.

En älskvärdig flicka han möter, och hon
Sitt honom sig vänder med glädjefull ton
Var hjärtligt välkommen du raska sjöman
Men bort måste han vandra till främlings ^{land}.

Var ser han sin hydda i hemmet stå byggd
Vid härliga löfrika skogarnas skydd.
Där tycks honom ljufligt få leva och dö.

Men bot måst han vandra från lydda och mö

Ja bot måst han vandra fast han finner där lust

Ja bot måst han vandra till främmande kust

Och när han kommer åter hvad finner han
Förgefs i grafven han väntar på svar.

Antwerpen 31/5 - 71.

13) Sjömans hustru.

Of söt mitt barn i din moders famn
Där du äger din lugna kamm!
I moder armar du gungar trygg
Din fader gungar på böljornas rygg.

Tin sörens jag kysar din ögonpar
Två strålar från lyckliga solkinsdar
Jag andas så lät på din röda kind
Din fader brottas med nordavind.

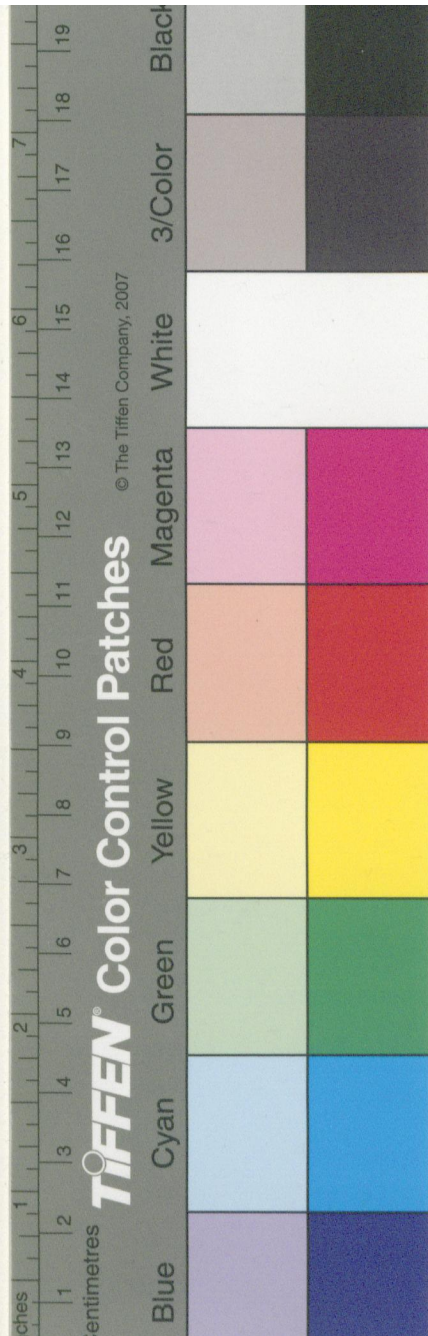
Du gömt din knubbiga hand i min.

Jag sjunger dig sakta i drömmar in
Du slumrar ljuft vid din moders säng
Din fader vakar vid stormens gån.

Hans öga aldrig dig skada får
Som ditt det lysar så himmelskt blå
Och gyllene lockar du har som han
Din fader, ask, är en ståtlig man.

Han sviglar ej för orkanens larm
Han håller rodret med stadig arm
När hösten kommer då står förvisst
Din fader trygg på vår förtekvist.

När då han kommer så brunn om hyn
Då skan jag lyfta dig höjt mot skyn
Du sträcker mot honom din öppna famn
Och jollar jublande faders namn.

Sof söu, fast det svartnar på villand haf
 Sof söu, fast han ryter den satta graf
 Sof söu, fast stormen mot stugan slår
 Din fader . . . fråls honom fader vår.

H. G. Åström

Bremenhamm d. 7 juni - 91.

Spömans sång.

Välkommen var med dina milda vågor
 Och dina vinder på det fria haf
 Där Neptun lyses af skuroas lågor
 Och vänligt hälskar mid sin treudd staf
 Där slumrar kärleken och om dres plågor
 Ej mera någon göman den vet af.

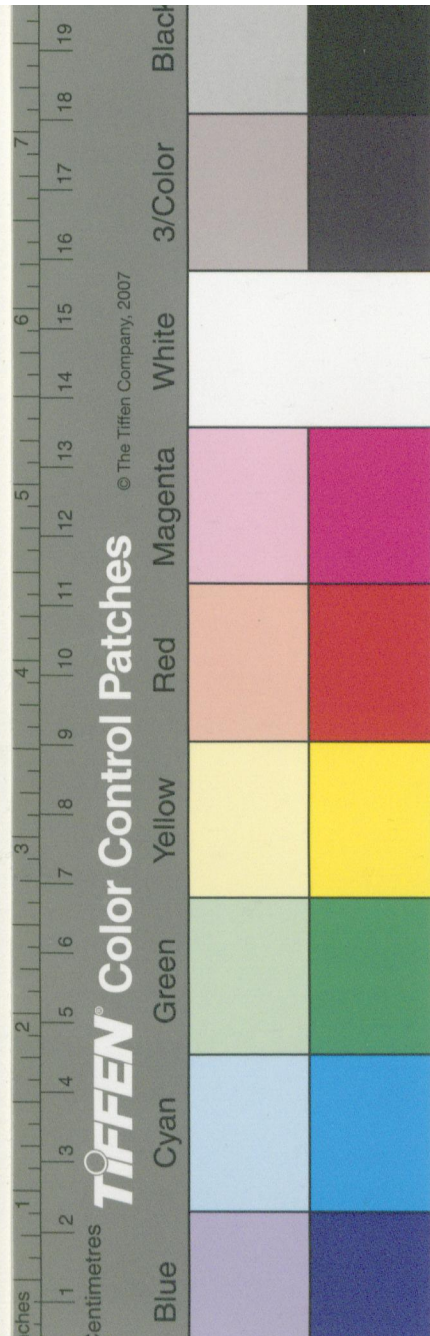
Nog länge har jag drallts hos gumman Hirtha
 Och stundom drömt om sämre på dess ö
 Dock där ej fann mitt vemodfulla hjärta
 Den sökte lyckan men väl den av dö-

Men uppå hafvet, där farväl, o smärta
 Där plågs jag ej om någon blundaad mör

Ja frut må landbon prisa högt sin lycka
 Och sämsten ad uti frestligt bo
 Då tve sin bröst en älsked manna trycka
 Och kring sig se de späda plantor gro. -
 Må det så vara: äfven jag skan smycka
 En gång min panna mid en krans i ro.

Ja uppå hafvet under himlarnunden
 Där flyger tanken fri tve höjden opp
 Och evetoner, högre än i lunden
 Melodiskt hvina omkring skeppets topp.
 Där tyda stjärnorna i midnattsstunden
 Mitt döda kärlek och min tro, mitt hopp.

Bremenhamm d. 8 juni - 91.

52.

82

Lilla Eddins visa. 15]

Lilla Eddin är ifrån mig faran
 Bort till det land, där jag ej honom ser
 En fara slod uppå de böljor klara
 Och sorgens tårar runns på hans kind.
 Taralla ra, ra ralla ralla
 Och sorgens tårar runns på hans kind

Och modren sade: hör du lilla Elin
 Har du ditt hjärta åt en sjöman gått [skänkt]
 Vill unga lif har du föspilt för alltid
 Om du din Eddin aldrig åter ser
 Taralla ra, ra ralla
 Om du din Eddin aldrig åter ser.

Men lilla Eddin kan jag aldrig glömma
 Fastän vår kärlek skulle gå i krap
 Jag gånger mig att ni lunden gröna

83

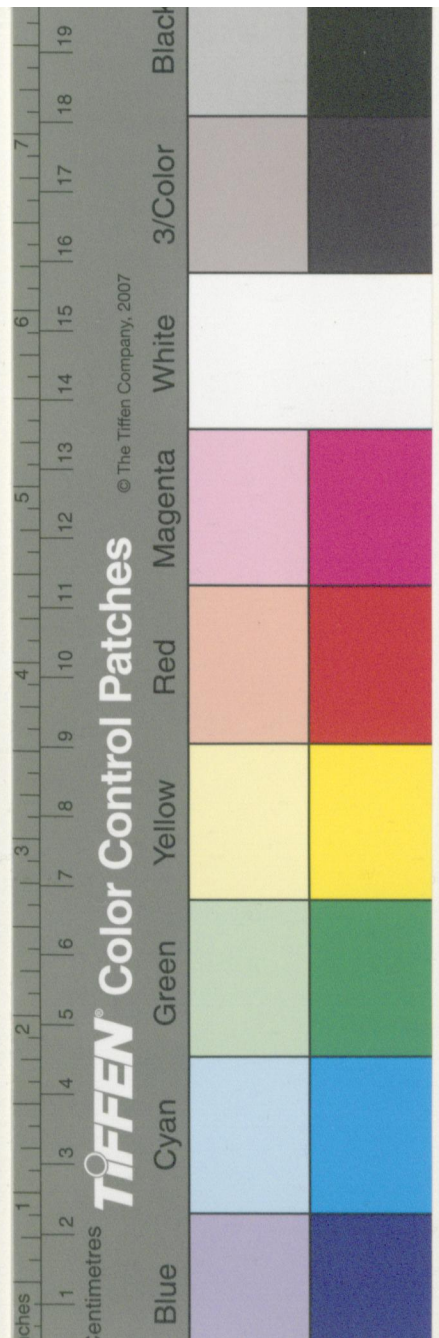
53.

Att binda kransar på min Eddins graf
 Taralla ra, ra ralla ralla
 Att binda kransar på min Eddins graf.

[1 vers bort]

En yngling kommer gåendes på fjärdan
 Han till sin moders låga stuga gick
 Han bar en hälsning ifrån lilla Eddin
 Att han ej mer i detta lifvet fanns
 Taralla ra, ra ralla ralla
 Att han ej mer i detta lifvet fanns.

Lilla Elin dignade till jorden
 Hon dignade och föu så sakta ned
 Förfarar ej du lilla slotta Elin
 Förrän du vaknar slår din Eddin här
 Taralla ra, ra ralla ralla
 Förrän du vaknar slår din Eddin här.

54. Lilla ⁸⁴Eddri skulle sefa sigel
Han kaskade och föll i böljan blå
Han druf i land på några tunna bräder
Och blif så räddad från en nöd så stor
Tarann ra, ra ranna rannalla
Och blif så räddad från en nöd så stor

Lilla Eddri har nu lagit hysa
Uppå en resa till sin forna hem
Han ämnar nu sin älderdöm förspilla
I sällskap med sin kulta trogna vän
Tarann ra, ra ranna rannalla
I sällskap med sin kulta trogna vän:

Hamburg d. 15 juni - 91.

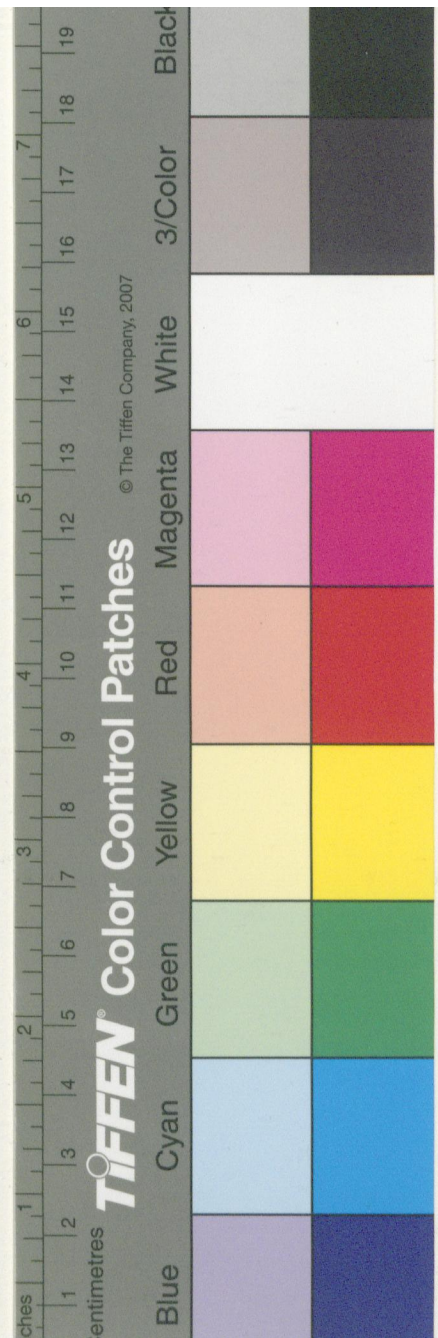
Stjärne-kvällen.

Han.

Jag minns en land, där lysa stjärnekvällen
Den mörka himlen klar i norrskensprakt
Där under molnig hjelm de grå fjällen
Med isad pansar slå kring dalen på vakt
Där mängen flod sig tumlar vildt från källan
Och damit rullar vidt till fjärran trakt
Där strömkarls-harpan klingar öfver vägen
Där månen kysser våta harpobägen.

Hon.

Jag minns en ljuslåt när så varm som dagen
För blomman skimmer har du och en sol
Då leude i unga systondragen
Stå morgonen och kvällen vid samma pol
Då "vakan" stämmer vemodfulla slagen
Och näjden doftar som en ängsviol
Där ljusa älfror sväfra om i ringen
Och öfver tufvan glänsar silfvervingen.

Hän.

Jag minns de gamla skogarna och landen
 Där dansade man under klippan far
 Jag minns den sjö där dunkelgröna stränder
 Sin höga mur kring blåa fjärdet drar
 Där stod en gran och mickade på sanden
 Och hjässan lutad öfver böljan bar
 Där låg vår faders hydda invid fjärdens
 Och frid och lugn var denna vår af världen.

Hon.

Jag minns de många hotnarna och dalen
 På blommor och på sångare så rik
 O! står han kvar ännu den gamla alen
 Är hyddan än den forna hyddan lik?
 Här mången gång jag stod och såg i salen
 Hur solen sjönk i guld bakom en vikt
 Kom, broder, kom och rädd mig handen
 Vi vilja åter till de sköna landen.

St Petersburg d. 5 juli -91.

